

Sygn. akt VIII *Pa* 194/17

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska
Sędziowie:	SSO Grzegorz Tyrka SSR del. Magdalena Kimel (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa D. M.

przeciwko Szkole Podstawowej im. J. R. w S.

o sprostowanie świadectwa pracy i odszkodowanie

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 maja 2016 r. **sygn. akt** VI P 422/13

- 1) odrzuca apelację ponad kwotę 3 000 zł (trzy tysiące złotych) tytułem odszkodowania za niewydanie w terminie prawidłowego świadectwa pracy z dnia 17 maja 2006r. oraz w zakresie odszkodowania za niewydanie prawidłowego świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013r.;
- 2) oddala apelację w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1 920 zł (tysiąc dziewięćset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (spr.) (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 194/17

UZASADNIENIE

D. M., po ostatecznym sprecyzowaniu żądania, wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanemu Gimnazjum im. Unii Europejskiej w S. domagając się:

1. sprostowania świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku poprzez:

- podanie informacji o wysokości i składnikach wynagrodzenia,
- uzyskanych kwalifikacjach,
- pozostawaniu w gotowości do pracy na pełnym etacie z mianowania w okresie od 1 września 2000 roku do 31 sierpnia 2003 roku oraz od dnia 14 lutego 2004 roku do dnia 13 lutego 2005 roku,
- zmianę okresów nieskładkowych w punkcie 10 świadectwa pracy poprzez podanie:

4.10.2003 roku – 13.02.2003 roku

14.02.2005 roku do 04.07.2005 roku,

29.08.2005 roku do 24.12.2005 roku,

- zmianę w punkcie pierwszym świadectwa pracy poprzez wskazanie, że w okresie od 1 września 1999 roku do 31 grudnia 2005 roku powódka była nauczycielem mianowanym wykonując pracę zgodnie z Kartą Nauczyciela, w wymiarze 1/2 etatu w okresie od 1 września 1999 roku do 12 maja 2000 roku i w pełnym etacie w okresie od 13 maja 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku,
- zmianę co do punktu trzeciego świadectwa pracy poprzez usunięcia ze świadectwa pracy zapisu, że stosunek pracy ustał bez zachowania okresu wypowiedzenia,
- usunięcia ze świadectwa pracy zapisu, że w okresie od dnia 13 maja 2005 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku powódka nie świadczyła pracy,

2. odszkodowania w kwocie 3.000zł w związku z niewłaściwie wydanym świadectwem pracy z 17 maja 2006 roku,

3. odszkodowania w kwocie 10.000zł w związku z niewłaściwie wydanym świadectwem pracy z dnia 30 października 2012 roku, które zostało podpisane przez osobę nieuprawnioną.

W uzasadnieniu roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku powódka reprezentowana przez pełnomocnika w osobie swojego męża wskazała, że wydając to świadectwo pracy strona pozwana nie wykonała prawomocnego wyroku w sprawie VI P 755/06.

W uzasadnieniu roszczenia o odszkodowanie w kwocie 3.000zł pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku ostatecznie sprecyzował, iż podając w świadectwie pracy z dnia 17 maja 2006 roku datę zakończenia stosunku pracy powódki jako 12 maja 2000 roku strona pozwana pominęła ustalenia wynikające z prawomocnego wyroku Sądu w sprawie VI P 1222/00 i powódka tego tytułu do dzisiaj nie otrzymała emerytury nauczycielskiej.

Uzasadniając roszczenie o odszkodowanie w kwocie 10.000zł pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku oświadczył, że w związku z tym, iż świadectwo pracy z dnia 30 października 2012 roku podpisała w imieniu pozwanej szkoły osoba nieuprawniona powódka poniosła 2 szkody: nie otrzymała emerytury z pracy u pozwanej, a ponadto do zaskarżenia tego świadectwa pracy wynajęła prawnika co było niepotrzebne, bo świadectwo pracy było nieważne. W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku pełnomocnik powódki wskazał, iż koszt wynajęcia tego prawnika to kwota 4.000zł.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej wniósł o odrzucenie, a względnie oddalenie powództwa w zakresie sprostowania świadectwa pracy wskazując, że zakres objęty pozwem w zakresie sprostowania świadectwa pracy był już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawach prawomocnie zakończonych, a to VI P 755/06 i VI P 1291/09.

W zakresie roszczeń powódki o odszkodowania strona pozwana wniosła o ich oddalenie wskazując, iż w obrocie prawnym funkcjonuje tylko jedno świadectwo pracy, a ponadto powódka żadnej szkody nie wykazała.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2016 r. (sygn. akt VI P 422/13) Sąd Rejonowy w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. odrzucił pozew D. M. w zakresie sprostowania świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku:

- co do punktu pierwszego świadectwa pracy w zakresie wymiaru czasu pracy,

- co do punktu trzeciego świadectwa pracy w zakresie sposobu ustania stosunku pracy,

- co do punktu dziesiątego świadectwa pracy w zakresie okresów nieskładkowych;

2. oddalił dalsze powództwo D. M. o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku;

3. oddalił oba powództwa D. M. o odszkodowania;

4. odstąpił od obciążenia powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Sąd I instancji ustalił, że powódka była zatrudniona w Szkole Podstawowej w Ł. na stanowisku nauczyciela języka polskiego, w okresie od 1986 roku do dnia 31 sierpnia 2000 roku (do likwidacji szkoły). W związku z planami likwidacji wskazanej szkoły podstawowej powódka zwróciła się do pozwanego (który wówczas miał siedzibę w S.) z ofertą jej zatrudnienia, która została przyjęta. W powstającym gimnazjum nie można była zapewnić powódce pełnego wymiaru zajęć, z uwagi na brak oddziałów, zatem z powódką nawiązano umowę o pracę w rozumieniu art. 10 ust. 4 zd. 1 Karty Nauczyciela, co ostatecznie ustalił Sąd Okręgowy w G. w prawomocnym wyroku z dnia 2 lipca 2003 roku w sprawie VIII Pa 119/03. Jednocześnie powódka nie zastępowała nieobecnego nauczyciela i jej stosunek pracy – jak to prawomocnie ustalono w wyroku w sprawie VIII Pa 119/03 – został nawiązany na czas nieokreślony, począwszy od dnia 1 września 1999 roku. W sentencji wyroku wskazano, że strony łączył stosunek pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od dnia 13 maja 2000 roku do dnia 31 sierpnia 2000 roku pracodawca Szkoła Podstawowa w Ł. udzieliła powódce urlopu dla poratowania zdrowia. W tym okresie powódka ani nie świadczyła pracy na rzecz Szkoły Podstawowej w Ł., ani na rzecz pozwanego. Powódka nie zwracała się do pozwanego z wnioskiem o udzielenie takiego urlopu, a pozwany nie udzielał powódce urlopu dla poratowania zdrowia. Od czasu udzielenia powódce urlopu dla potraktowania zdrowia przez szkołę podstawową, jedynie ten pracodawca wypłacał powódce wynagrodzenie (ze środków organu założycielskiego obu szkół).

Po ustaniu zatrudnienia powódki w szkole podstawowej stosunek pracy z gimnazjum trwał nadal i nieprzerwanie strony łączył stosunek pracy oparty na podstawie umowy o pracę w wymiarze 8/18 etatu. Pozwany nigdy nie rozwiązał z powódką umowy o pracę. Powódka od 2000 roku nie podjęła pracy u pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy (18/18), w ogóle nie świadczyła w tym okresie pracy i nie zgłaszała gotowości do pracy.

Z dniem 1 września 2005 roku pozwane Gimnazjum zmieniło siedzibę z S. na S..

Dalej Sąd I instancji wskazał, że wyrokiem z dnia 2 lipca 2003 roku w sprawie VIII Pa 119/03 Sąd Okręgowy w G. ustalił, że począwszy od dnia 1 września 1999 roku powódkę z pozwanym łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Jednocześnie wyrokiem z dnia 5 października 2004 roku Sąd Rejonowy w G. w sprawie VI U 448/04 przyznał powódce prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 października 2003 roku do dnia 13 lutego 2004 roku.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2005 roku Sąd Okręgowy w G. w sprawie VIII P 70/04 zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 758,91 zł tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za okres od dnia 1 września 2003 roku do dnia 3 października 2003 roku wraz z ustawowymi odsetkami. Równocześnie, Sąd Okręgowy oddalił powództwo o wynagrodzenia za gotowość do pracy za okres od dnia 1 stycznia 2001 roku do dnia 31 sierpnia 2003 roku, ustalwszy, że powódka nie świadczyła w tym okresie pracy na rzecz pozwanego i nie przejawiała gotowości do pracy. Apelacje stron od tego wyroku zostały oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego wK. z dnia 29 września 2006 roku (sygn. akt III APa 124/05). W sprawie VIII P 70/04 Sąd Okręgowy w G. w pisemnych motywach wydanego wyroku wskazał, iż „w sprawie ustalono w sposób niewątpliwy, czemu strona powodowa nie zaprzeczała”, że od dnia 13 maja 2000 roku powódka zaprzestała świadczenia pracy na rzecz pozwanego, jak również od tego dnia nie wyrażała gotowości do podjęcia pracy u pozwanego.

Wyrokiem z dnia 8 marca 2006 roku wydanym w sprawie VI P 146/06 Sąd Rejonowy w G. nakazał pozwanemu, aby wydał powódce świadectwo pracy.

Następnie Sąd I instancji ustalił, że w dniu 17 maja 2006 roku pozwany wydał powódce świadectwo pracy, w którym wskazał, że powódka była zatrudniona u pozwanego w okresie od 1 września 1999 roku do 12 maja 2000 roku w wymiarze 8/18 etatu na stanowisku nauczyciela języka polskiego, a rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z mocy art. 53 §1 ust. 1 pkt b kodeksu pracy. Pozwem z dnia 7 czerwca 2006 roku powódka wystąpiła do Sądu o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 17 maja 2006 roku wystawionego jej przez pozwanego poprzez wskazanie w tym świadectwie pracy, że powódka była zatrudniona u pozwanego w okresie od 1 września 1999 roku do 31 sierpnia 2000 roku w wymiarze 1/2 etatu, a w okresie od 1 września 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, że stosunek pracy został rozwiązany przez powódkę zgodnie z art. 23 Karty Nauczyciela, że powódka była niezdolna do pracy w okresach od 9 marca 2000 roku do 31 sierpnia 2000 roku i od 1 września 2003 roku do 24 grudnia 2005 roku. Wyrokiem z dnia 4 lipca 2008 roku wydanym w sprawie VI P 755/06 Sąd Rejonowy w G. nakazał pozwanemu sprostować świadectwo pracy powódki z dnia 17 maja 2006 roku punkcie 1 poprzez wpisanie w tym świadectwie pracy, że stosunek pracy powódki i pozwanego trwał od 1 września 1999 roku do 31 grudnia 2005 roku oraz, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. W uzasadnieniu wydanego wyroku Sąd wskazał, że w dotychczasowych postępowaniach sądowych toczących się pomiędzy powódką, a pozwanym Sądy wielokrotnie podnosiły, że pozwany nie dokonał żadnej czynności prawnej zmierzającej do rozwiązania umowy o pracę powódki i wobec czego uznawały, że stosunek łączący powódkę z pozwanym trwał nadal. Pozwany nie złożył powódce oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę i to powódka złożyła takie oświadczenie z dniem 30 grudnia 2005 roku wyrażając wolę rozwiązania stosunku pracy łączącego ją z pozwanym z dniem 1 stycznia 2006 roku. Sąd oddalił roszczenie powódki o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie ustalenia, że powódka pracowała u pozwanego w okresie od 1 września 2000 roku w pełnym wymiarze czasu pracy bowiem żaden Sąd dotychczas orzekający nie przesądził tej okoliczności. To samo dotyczy przekształcenia stosunku pracy powódki w stosunek pracy z mianowania w pełnym wymiarze czasu pracy. Jeżeli chodzi o roszczenie powódki w zakresie sprostowania świadectwa pracy poprzez dopisanie w pkt 4 ust. 4, że powódka była niezdolna do pracy w okresach od 9 marca 2000 roku do 31 sierpnia 2000 roku i od 1 września 2003 roku do 24 grudnia 2005 roku to Sąd w pisemnych motywach uzasadnienia wyroku wskazał, że bezspornym było, iż powódka w 2005 roku tj. roku, w którym ustał jej stosunek pracy, nie otrzymała od pozwanego wynagrodzenia na podstawie art. 92 k.p., a zatem prawidłowo w tym zakresie pozwany wypełnił świadectwo pracy powódki. Powódka po dniu 13 lutego 2005 roku nie zgłosiła pozwanemu gotowości do pracy, a zatem brak podstaw do wypłaty jej wynagrodzenia z art. 92 k.p. bez względu na to, czy była w tym czasie niezdolna do pracy. Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2009 roku wydanym w sprawie VIII Pa 347/08 Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił apelację stron od wyroku wydanego w sprawie VI P 755/06.

Burmistrz S. w dniu 10 lutego 2008 roku nadał powódce stopień nauczyciela mianowanego.

W dniu 18 listopada 2009 roku pozwany wydał powódce świadectwo pracy, w którym wskazał okres zatrudnienia powódki u pozwanego jako 1 września 1999 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku z tym, że w okresie od 1 września 1999 roku do 12 maja 2005 roku w wymiarze 8 godzin tygodniowo, natomiast w okresie od 13 maja 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku bez świadczenia pracy. W pkt 3 tego świadectwa pracy pozwany wskazał, że rozwiązanie stosunku pracy pomiędzy stronami nastąpiło przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia (art. 30 ust. 1 pkt 3 k.p.). W pkt 4 ust. 4 tego świadectwa pracy pozwany wskazał, że powódka była niezdolna do pracy przez okres od 1 września 2003 roku do 3 października 2003 roku, natomiast w ust. 10 tego punktu okresy nieskładkowe od 15 maja 2000 roku do 31 sierpnia 2003 roku i od 4 października 2003 roku do 31 grudnia 2005r. W pozwie z dnia 11 grudnia 2009 roku powódka domagała się sprostowania ww. świadectwa pracy poprzez wpisanie w tym świadectwie pracy:

- w pkt 1, iż powódka była zatrudniona u pozwanego w okresie od 1 września 2000 roku do 31 grudnia 2005 roku w pełnym wymiarze czasu pracy,
- w pkt 3, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania przez pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia – art. 23 Karty Nauczyciela,
- w pkt 4.4, że powódka była niezdolna do pracy u pozwanego przez okres od 13 lutego 2005 roku do 4 lipca 2005 roku i od 29 sierpnia 2005 roku do 24 grudnia 2005 roku,
- usunięcie zapisu z punktu 10 świadectwa pracy, gdyż nie występował on w świadectwie pracy z dnia 17 maja 2006 roku i jest niezgodny z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. w sprawie VI P 755/06.

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2010 roku Sąd Rejonowy w G. w sprawie VI P 1291/09 odrzucił pozew powódki z dnia 11 grudnia 2009 roku w zakresie sprostowania świadectwa pracy z dnia 18 listopada 2009 roku co do punktu 1 odnośnie wymiaru czasu pracy, co do punktu 3 odnośnie sposobu ustania stosunku pracy, co do punktu 4 podpunkt 4 odnośnie okresu niezdolności do pracy. W pisemnych motywach uzasadnienia ww. postanowienia Sąd wskazał, że w zakresie, w jakim nastąpiło odrzucenie pozwu prawomocnie rozstrzygnął już Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie VI P 755/06. Jeżeli chodzi o roszczenie powódki w zakresie usunięcia zapisu punkt 4 podpunkt 10 świadectwa pracy z dnia 18 listopada 2009 roku, to wyrokiem z dnia 19 lipca 2011 roku w sprawie VI P 1291/09 Sąd nakazał pozwanemu, aby w terminie 7 dni sprostował powódce świadectwo pracy z dnia 18 listopada 2009 roku w ten sposób, że w punkcie 4 podpunkt 10 pozwany wpisze „4 października 2003 roku do 13 lutego 2004 roku, 19 marca 2005 roku do 4 lipca 2005 roku, 29 sierpnia 2005 roku do 8 października 2005 roku”, a to w miejsce „13 maja 2000 roku do 31 sierpnia 2003 roku, 4 października 2003 roku do 31 grudnia 2005 roku. Powódka złożyła apelację od tego wyroku. Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 25 października 2012 roku wydanym w sprawie VIII Pa 112/12 Sąd ten zmienił częściowo wyrok Sądu Rejonowego nakazując pozwanemu, aby w terminie 7 dni sprostował powódce świadectwo pracy z dnia 18 listopada 2009 roku w ten sposób, że w punkcie 4 podpunkt 10 zostanie wpisane „9 marca 2000 roku do 12 maja 2000 roku, 1 września 2003 roku do 3 października 2003 roku, 14 lutego 2005 roku do 19 marca 2005 roku.

W dniu 31 października 2012 roku pozwany wydał powódce świadectwo pracy, w którym uwzględnił zmiany okresów nieskładkowych w punkcie 4 podpunkt 10 zgodnie z wyrokami w sprawie VI P 1291/09 oraz VIII Pa 112/12. Powódka w dniu 13 listopada 2012 roku złożyła pozwanej pismo o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 31 października 2012 roku wskazując między innymi, że w wydanym powódce świadectwie pracy nie ma informacji o wysokości i składnikach wynagrodzenia powódki oraz o uzyskanych kwalifikacjach tzn. podpisanego aktu mianowania z 10 czerwca 1989 roku z wpisanym wykształceniem wyższym zawodowym z przygotowaniem pedagogicznym i uzyskanym w dniu 17 września 2011 roku tytułem magistra filologii polskiej. Powódka wskazała, że podany w świadectwie pracy wymiar czasu pracy powódki 8 godzin tygodniowo jest niezgodny ze stanem faktyczny (1/2 etatu) i wyrokami Sądów. W świadectwie pracy powódki nie wpisano również, że w okresach od 9 marca 2000 roku do 12 maja 2000 roku powódka przebywała na zwolnieniach lekarskich, a od 13 maja 2000 roku do 31 sierpnia 2000 roku na urlopie dla poratowania zdrowia. Co więcej powódka w okresie od 1 września 2000 roku do 31 sierpnia 2000 roku nie świadczyła u pozwanej pracy na pełnym etacie z mianowania bowiem dyrektor pozwanej nie dopuścił jej do pracy. Postępowanie w tej sprawie toczyło się przed tut. Sądem pod sygn. akt sprawy VI P 696/12. Z uwagi na fakt, iż w toku tego postępowania

pełnomocnik powódki podniósł, że osoba reprezentująca stronę pozwaną w dacie podpisywania świadectwa pracy z dnia 31 października 2012 roku nie była do tego umocowana, a pełnomocnik pozwanego oświadczył, że powódce zostanie wydane nowe świadectwo pracy z podpisem osoby uprawnionej, powódka cofnęła pozew i postanowieniem z dnia 3 lipca 2013 roku Sąd umorzył postępowanie w sprawie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji zważył co następuje:

W ocenie Sądu I instancji w zakresie roszczenia powódki o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku co do punktu pierwszego w zakresie wymiaru czasu pracy, co do punktu trzeciego w zakresie sposobu ustania stosunku pracy, co do punktu dziesiątego w zakresie okresów nieskładkowych pozew podlegał odrzuceniu.

Powołując się na art. 199§1 pkt 2 kpc Sąd Rejonowy wskazał, że już niegdyś on, a także Sąd Okręgowy w Gliwicach rozstrzygnął już prawomocnie roszczenia powódki będące przedmiotem pozwu o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku co do punktu pierwszego w zakresie wymiaru czasu pracy, co do punktu trzeciego w zakresie sposobu ustania stosunku pracy, co do punktu dziesiątego w zakresie okres nieskładkowych w sprawach VI P 755/06 oraz VI P 1291/09.

W zakresie roszczenia powódki o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku w zakresie podania informacji o wysokości i składnikach wynagrodzenia, uzyskanych kwalifikacjach, pozostawianiu powódki w gotowości do pracy w gotowości do pracy na pełnym etacie z mianowania w okresie od 1 września 2000 roku do 31 sierpnia 2003 roku oraz od dnia 14 lutego 2004 roku do dnia 13 lutego 2010 roku Sąd I instancji zaznaczył, że roszczenia te podlegały oddaleniu. W myśl art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Terminy określone w przepisie art. 97 § 2¹ k.p. są terminami prawa materialnego (patrz: uchwała w składzie 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1986 roku, III PZP 8/86, OSNCP 1986/12/194). Tym samym nie mają do nich zastosowania przepisy Kodeksu postępowania cywilnego normujące postępowanie w razie uchybienia i przywrócenia terminu (art. 167 – 172 k.p.c.). Pracownik, który spóźni się z żądaniem sprostowania świadectwa pracy nie traci jednak prawa do takiego sprostowania. P. analogiam do przywrócenia terminu w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy pracownikowi przysługuje na podstawie art. 265 § 1 k.p. prawo zwrócenia się do sądu o przywrócenie wskazanego terminu. Zgodnie bowiem z art. 265 § 1 k.p. jeżeli pracownik nie dokonał - bez swojej winy - w terminie czynności (...) sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu. Wniosek o przywrócenie terminu wnosi się do sądu pracy w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu; we wniosku należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu (art. 265 § 2 k.p.).

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że szczegółowa treść świadectwa pracy została określona w przepisach rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U.1996.60.282 ze zmianami). W § 1 ust. 1 tego rozporządzenia wskazano, iż w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące:

1) wymiaru czasu pracy pracownika w czasie trwania stosunku pracy,

1a)⁽¹⁾ podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy,

2)⁽²⁾ urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy,

3)⁽³⁾ wykorzystania dodatkowego urlopu albo innego uprawnienia lub świadczenia, przewidzianego przepisami prawa pracy,

- 4) należności ze stosunku pracy uznanych i nie zaspokojonych przez pracodawcę do dnia ustania tego stosunku, z powodu braku środków finansowych,
- 5) okresu korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawy prawnej jego udzielenia,
- 6) wykorzystanego urlopu wychowawczego,
- 7)⁽⁴⁾ liczby dni, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie, zgodnie z art. 92 Kodeksu pracy, w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy,
- 8) wykorzystania w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy, zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 Kodeksu pracy,
- 9) okresu, za który pracownikowi przysługuje odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 Kodeksu pracy,
- 10) okresu odbytej czynnej służby wojskowej lub jej form zastępczych,
- 11) okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,
- 12) okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty,
- 13) danych, które są zamieszczane na żądanie pracownika.

Sąd Rejonowy wskazał również, że powódka nie występowała nigdy w stosunku do pozwanego o umieszczenie w jej świadectwie pracy informacji na temat wysokości i składników wynagrodzenia, uzyskanych kwalifikacjach, pozostawaniu powódki w gotowości do pracy na pełnym etacie z mianowania w okresie od 1 września 2000 roku do 31 sierpnia 2003 roku oraz od dnia 14 lutego 2004 roku do dnia 13 lutego 2010 roku. Skoro do tej pory wnioski powódki w zakresie umieszczenia ww. informacji w jej świadectwie pracy nie było, to tym samym informacje tego nie mogą stanowić przedmiotu sprostowania świadectwa pracy. W tym zakresie Sąd Rejonowy podzielił stanowisko prezentowane w piśmiennictwie, zgodnie z którym jeżeli pracownik uważa, że zamieszczone w świadectwie pracy informacje nie są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, ma prawo zażądać jego sprostowania. Przedmiotem sprostowania nie może być jednak żądanie umieszczenia w świadectwie pracy informacji o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach, których pracodawca nie zamieścił wcześniej w świadectwie z powodu braku stosownego wniosku pracownika.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że nie zasługuje również na uwzględnienie roszczenie powódki o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku poprzez wykreślenie, iż w okresie od dnia 13 maja 2005 roku do dnia 31 grudnia 2005 roku powódka nie świadczyła pracy bowiem okoliczność ta była już przedmiotem postępowania sądowego, a to chociażby w sprawie VIII P 70/04. Wskazał, że w sprawie tej Sąd Okręgowy w G. w pisemnych motywach wydanego wyroku w sprawie o wynagrodzenie za pracę podniósł, iż „ustalono w sposób niewątpliwy, czemu strona powodowa nie zaprzeczała”, że od dnia 13 maja 2000 roku powódka zaprzestała świadczenia pracy na rzecz pozwanego, jak również od tego dnia nie wyrażała gotowości do podjęcia pracy u pozwanego.

Przytaczając art. 365 § 1 k.p.c. Sąd I instancji zaznaczył, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Na podstawie art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Sąd Rejonowy wskazał, że w całości podziela pogląd orzecznictwa, zgodnie z którym z powagi rzeczy osądzonej korzysta jedynie sentencja wyroku, a jego motywy tylko w takich granicach w jakich stanowią konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. Wskazał, że z prawomocnością orzeczenia sądowego (zarówno w ujęciu materialnym, jak i formalnym) związana jest powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), przy czym jest to konstrukcja prawna odmienna – choć ściśle powiązana – z regulacją art. 365 § 1 k.p.c. Wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Moc wiążąca orzeczenia (art. 365 § 1 k.p.c.) może być rozważana tylko wtedy, gdy rozpoznawana jest inna sprawa niż ta, w której wydano poprzednie orzeczenie oraz gdy kwestia rozstrzygnięta innym wyrokiem stanowi zagadnienie wstępne. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Aspekt ten występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że w konsekwencji na gruncie niniejszej sprawy należało sięgnąć do motywów rozstrzygnięcia sprawy VIII P 70/04 w granicach, w jakich stanowiły one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia. Tym samym zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie powódki w tej kwestii nie było uzasadnione.

Sąd Rejonowy wskazał również, że niezasadne okazało się roszczenie powódki o odszkodowanie za niewłaściwie wydane świadectwo pracy, a to z 17 maja 2006 roku oraz 30 października 2012 roku.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 99 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni. Orzeczenie o odszkodowaniu w związku z wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy stanowi podstawę do zmiany tego świadectwa. Pojęcie pozostawania bez pracy należy rozumieć szeroko. Obejmuje ono także zatrudnienie, w którym kwalifikacje pracownika nie mają pełnego wykorzystania (z uwzględnieniem sytuacji na rynku). Gdy z powodu niewydania lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy pracownik podejmuje pracę niżej wynagradzaną ma prawo do odszkodowania. Powszechnie przyjmuje się, że świadectwo pracy jest niewłaściwe wówczas, gdy np. zawiera informacje sprzeczne ze stanem rzeczywistym w dniu jego wydania bądź nie zawiera wszystkich wymaganych przez prawo informacji.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie uzasadniając roszczenie o odszkodowanie w kwocie 3.000zł pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku ostatecznie sprecyzował, iż podając w świadectwie pracy z dnia 17 maja 2006 roku datę zakończenia stosunku pracy powódki jako 12 maja 2000 roku strona pozwana pominęła ustalenia wynikające z prawomocnego wyroku Sądu w sprawie VI P 1222/00 i powódka tego tytułu do dzisiaj nie otrzymała emerytury nauczycielskiej.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że uzasadniając roszczenie o odszkodowanie w kwocie 10.000zł pełnomocnika powódki na rozprawie w dniu 10 maja 2016 roku oświadczył, że w związku z tym, iż świadectwo pracy z dnia 30 października 2012 roku podpisała w imieniu pozwanej szkoły osoba nieuprawniona powódka poniosła 2 szkody: nie otrzymała emerytury z pracy u pozwanej, a ponadto do zaskarżenia tego świadectwa pracy wynajęła prawnika co było

niepotrzebne, bo świadectwo pracy było nieważne. W piśmie procesowym z dnia 7 marca 2016 roku pełnomocnik powódki wskazał, iż koszt wynajęcia tego prawnika to kwota 4.000zł.

Sąd Rejonowy przyjął, że za inne szkody niż utrata wynagrodzenia, będące następstwem niewydania w terminie prawidłowego świadectwa, pracodawca ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. Odnosi się to w szczególności do przypadku utraty zasiłku dla bezrobotnych z powodu braku właściwego świadectwa pracy. Powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2004 r. (II PK 36/2004, LexisNexis nr (...), OSNP 2005, nr 8, poz. 106) wskazał, że pracownik może na podstawie art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. dochodzić od pracodawcy naprawienia szkody wyrządzonej niewydaniem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy (art. 99 § 1 i 2) innej niż utrata zarobków w związku z pozostawaniem bez pracy. Podstawę odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną pracownikowi wskutek odmowy poświadczenia zatrudnienia w warunkach szkodliwych lub w szczególnym charakterze, wynikającej z nienależytego wykonania obowiązku prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy i akt osobowych pracownika (art. 94 pkt 9a.), stanowi art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. W zakresie ciężaru dowodu należy wskazać, iż to na pracowniku spoczywa ciężar dowodu, że świadectwo pracy wydano po terminie lub też niewłaściwie i z tego powodu pracownik poniósł szkodę, która jest normalnym następstwem zachowań pracodawcy. Takie dowody można wykazać za pomocą wszelkich środków dowodowych.

Sąd Rejonowy wskazał, iż powódka nie podolała ciężarowi dowodu w zakresie dochodzonych odszkodowań. Za wyjątkiem twierdzeń strony powodowej w tym zakresie nie przedstawiła ona żadnych wniosków dowodowych, a tym samym nie wykazała zasadności roszczeń o odszkodowanie.

Wreszcie Sąd I instancji podniósł, że powódka proces przegrała, a strona pozwana była reprezentowana przez pełnomocnika – radcę prawnego. Jednakże mając na uwadze charakter sprawy (sprostowanie świadectwa pracy, odszkodowanie za niewłaściwie wydane świadectwo pracy), które to roszczenia ostatecznie okazały się nieuzasadnione, Sąd Rejonowy dopatrywał się wyjątkowych okoliczności przemawiających za zastosowaniem art. 102 k.p.c. i odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanego.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się strona powodowa. Wywiodła apelację, w której zaskarżyła wyrok Sądu I instancji w całości i domagała się uchylecia wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Gliwicach.

Powódka podniosła, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, albowiem nie wziął pod uwagę wyroków sądów, które zapadły w sprawach dotyczących powódki. Ponadto powódka przywołując treść rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydania i prostowania oraz datę wydania jej świadectw pracy, wskazała, że jej roszczenie odszkodowawcze jest uzasadnione.

Powódka wezwana została do usunięcia braków formalnych apelacji poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia.

Pismem z dnia 1 sierpnia 2016 r. wskazała, że domaga się odszkodowania w kwocie 10.000 zł za niewydanie przez Gimnazjum w terminie prawidłowego świadectwa pracy z dnia 17 maja 2006 r. oraz odszkodowania w kwocie 4.000 zł za niewydanie prawidłowego świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 roku.

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2016 roku ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 13.000 zł i odrzucił apelację ponad kwotę 13.000 zł.

Pismem z dnia 13 września powódka wniosła o „rozdzielenie kwoty 13.000 zł na odszkodowanie w wysokości 10.000 zł za niewydanie w terminie świadectwa pracy z 2006 r. i 3.000 zł za niewydanie w terminie świadectwa pracy z 2013 roku.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył i ustalił, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wniosek powódki o odroczenie rozprawy apelacyjnej z dnia 4 lutego 2019 roku nie został uwzględniony, albowiem pełnomocnik powódki nie przedłożył zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na rozprawie wystawionego przez lekarza sądowego.

Zgodnie z treścią art. 214 ¹§ 1 kpc usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby stron, ich przedstawicieli ustawowych, pełnomocników, świadków i innych uczestników postępowania, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożności stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie sądu, wystawionego przez lekarza sądowego.

Pełnomocnik powódki zarządzeniem z dnia 10 grudnia 2018 r, pouczony został, że w przypadku ewentualnej niemożności stawiennictwa na innych terminach rozpraw konieczne jest przedłożenie przed terminem rozprawy zaświadczenia lekarskiego usprawiedliwiającego nieobecność, które zostanie wystawione przez lekarza sądowego, gdyż w innym przypadku ewentualny wniosek o odroczenie rozprawy nie zostanie uwzględniony.

Pełnomocnik powódki zaświadczenia nie przedłożył. Informacja, iż z uwagi na stan zdrowia nie może stawić się u lekarza sądowego jest niewiarygodna, zważywszy na fakt, że był w stanie stawić się u lekarza medycyny ogólnej – o czym świadczy przedłożone przez niego zaświadczenie wystawione przez lekarza tej specjalności. Pełnomocnik powódki nie usprawiedliwił zatem swojej nieobecności w sposób wymagany przez art. 214 ¹ kpc. Zaznaczyć należy, że obecność powódki na rozprawie apelacyjnej nie była obowiązkowa. Powódka nie była wzywana do osobistego stawiennictwa.

W wyroku z dnia 22 sierpnia 2003 r. (I PK 213/02 OSNP 2004/17/295) Sąd Najwyższy wskazał, że nadzwyczajne wydarzenie wywołujące nieobecność strony na rozprawie apelacyjnej zobowiązuje sąd do odroczenia rozprawy tylko wtedy, gdy sąd zarządził jej osobistą obecność lub gdy związana jest ona z czynnościami, których nie może dokonać pełnomocnik strony.

Zgodnie z art. 376 k.p.c., rozprawa przed sądem drugiej instancji odbywa się bez względu na niestawiennictwo stron. Należy jednak stosować art. 214 ¹ w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Rozprawa apelacyjna ulega więc odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowości w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyżyczyć. Przez stronę w rozumieniu tego przepisu należy jednak rozumieć nie tylko stronę osobiście, ale także jej pełnomocnika (por. art. 86 k.p.c.). Ustanowienie pełnomocnika procesowego nie wyłącza wprawdzie osobistego udziału strony w postępowaniu (por. art. 93 k.p.c.), ale wpływa na sposób dokonywania czynności procesowych. Przykładem tego jest wskazany art. 133 § 3 k.p.c., według którego, jeżeli ustanowiono pełnomocnika procesowego, to doręczeń pism sądowych należy w zasadzie dokonywać do jego rąk. Należy też zwrócić uwagę na art. 216 k.p.c., według którego sąd może w celu dokładniejszego wyjaśnienia stanu sprawy zarządzić stawienie się stron osobiście albo przez pełnomocnika. Analiza tych przepisów prowadzi do wniosku, że w przypadku ustanowienia pełnomocnika procesowego, o rozprawie apelacyjnej zawiadamia się stronę za jego pośrednictwem, a udział stron (osobiście, czy przez pełnomocnika) w rozprawie apelacyjnej nie jest niezbędny. Osobisty udział strony w rozprawie apelacyjnej jest niezbędny tylko na zarządzenie sądu w celu dokładniejszego wyjaśnienia stanu sprawy. Bez takiego zarządzenia osobisty udział strony w rozprawie apelacyjnej powinien być uzasadniony szczególnymi okolicznościami, dotyczącymi dokonania czynności, których nie może podjąć pełnomocnik. Nadzwyczajne wydarzenie dotyczące osobiście strony uzasadnia więc odroczenie rozprawy apelacyjnej tylko wtedy, gdy jej obecność zarządził sąd albo gdy związana jest ona z czynnościami, których nie może dokonać pełnomocnik (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2003 r. I PK 213/02 OSNP 2004/17/295).

Wniosek powódki o jej przesłuchanie przed Sądem II instancji był spóźniony, o czym poniżej, zatem skoro udział powódki w rozprawie nie był obowiązkowy, a pełnomocnik powódki nie usprawiedliwił swojej nieobecności zaświadczeniem lekarza sądowego, Sąd Okręgowy oddalił wniosek o odroczenie rozprawy.

Apelacja powódki w zakresie w jakim domagała się zasądzenia odszkodowania ponad kwotę 3.000 zł tytułem odszkodowania za niewydanie w terminie prawidłowego świadectwa pracy z dnia 17.05.2006 r. oraz w zakresie odszkodowania za niewydanie prawidłowego świadectwa pracy z dnia 5 lipca 2013 r. podlegała odrzuceniu albowiem w tym zakresie powódka w postępowaniu apelacyjnym, po częściowym odrzuceniu apelacji przez Sąd I instancji - rozszerzyła żądanie.

W toku postępowania przed Sądem Rejonowym powódka domagała się odszkodowania za nieprawidłowe wydanie świadectwa pracy z 2006 r. w kwocie 3.000 zł, a nie w kwocie 10.000 zł. Natomiast kwoty 10.000 zł dochodziła tytułem odszkodowania w związku z niewłaściwie wydanym świadectwem pracy z dnia 30 października 2012 r., a nie świadectwem pracy z dnia 05 lipca 2013 r.

Zgodnie z treścią art. 383 kpc, w postępowaniu apelacyjnym nie można rozszerzyć żądania pozwu ani występować z nowymi roszczeniami. Jednakże w razie zmiany okoliczności można żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu, a w sprawach o świadczenie powtarzające się można nadto rozszerzyć żądanie o świadczenie za dalsze okresy.

W rozpoznawanej sprawie wyjątek w przewidzianym w tym przepisie nie występuje.

Apelacja odnosząca się do nieistniejącej części wyroku, podlega odrzuceniu na podstawie art. 370 kpc, jako niedopuszczalna, gdyż w rozumieniu przepisów prawa procesowego- w tym zakresie orzeczenie nie zostało wydane. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2016 roku, I UZ 29/16, LEX nr 2180090)

Skoro rozszerzenie powództwa w postępowaniu apelacyjnym było niedopuszczalne, apelacja w zakresie powołanym powyżej na podstawie art. 370 kpc, została odrzucona jako niedopuszczalna z uwagi na brak przedmiotu zaskarżenia.

Z uwagi na włącznie pozwanego Gimnazjum im. Unii Europejskiej w S. do Szkoły Podstawowej imienia J. R. w toku postępowania apelacyjnego, Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 kpc a postanowieniem z dnia 29 listopada 2017 roku, podjął postępowanie z udziałem, Szkoły Podstawowej im. J. R. w S. oraz Gminy S..

Celem ustalenia, który z wymienionych podmiotów przejął zobowiązania Gimnazjum, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe.

Sąd Okręgowy ustalił, że uchwałą nr (...) Rady Miejskiej w S. z dnia 29 marca 2017 r. Rada Miasta w S. określiła warunki włączenia Gimnazjum im. Unii Europejskiej w S.. Uchwalono, że Gimnazjum zostanie włączone z dniem 1 września 2017 roku do Szkoły Podstawowej im. J. R. w S.. Ośmioletnia Szkoła Podstawowa im. J. R. w S. z klasami gimnazjalnymi rozpocznie działalność z dniem 1 września 2017 roku. Gimnazjum im. Unii Europejskiej zakończy działalność z dniem 31 sierpnia 2017 roku. (dowód: uchwała Rady Miejskiej w S. z dnia 29 marca 2017 roku, nr (...))

(...) stali się nauczycielami Szkoły Podstawowej. Zobowiązania Gimnazjum im Unii Europejskiej w całości przejęła Szkoła Podstawowa im. J. R.. (dowód: zeznania świadka K. K. k 987 a.s oraz zeznania Dyrektora Szkoły Podstawowej Z. K. k 987 a.s).

Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w postępowaniu apelacyjnym materiał dowodowy za zupełny. Wynika z niego w sposób jednoznaczny, że podmiotem który przejął zobowiązania Gimnazjum im. Unii Europejskiej w S. jest Szkoła Podstawowa. Z tej przyczyny sąd uchylił postanowienie z dnia 29 listopada 2017 roku w zakresie podjęcia postępowania z udziałem Gminy S..

Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powódki, jako spóźniony i zmierzający do celowego przedłużenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 381 kpc, Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba, że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Powódka miała możliwość złożenia zeznań przed Sądem I instancji, czego nie uczyniła. Nie zachodzą w rozpoznawanej sprawie okoliczności wymienione w art. 381 kpc. Należy ponadto podkreślić, że przesłuchanie strony pozwanej, które nastąpiło przed Sądem II instancji miało związek wyłącznie z ustaleniem następcy prawnego pozwanego Gimnazjum. Sąd Okręgowy oddalił zatem wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z jej przesłuchania.

Należy wyjaśnić, że zgodnie z ustawą z dnia 14 grudnia 2016 r. – przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe (Dz.U 2017, poz. 60), gmina jest zobowiązana do dostosowania sieci szkół podstawowych i gimnazjów do nowego ustroju szkolnego, w którym nie będzie gimnazjów a dotychczasowe szkoły sześcioletnie staną się ośmioletnimi szkołami podstawowymi. Artykuł 129 ust 1 pkt 1 i 2 ustawy stanowi, że dotychczasowe gimnazjum można przekształcić w ośmioletnią szkołę podstawową, o której mowa w art. 18 ust 1 pkt 1 ustawy Prawo oświatowe (pkt 1), włączyć do ośmioletniej szkoły podstawowej, o której mowa w art. 18 ust 1 pkt 1 ustawy- Prawo oświatowe (pkt2).

Uchwałą Rady Miejskiej w S. z dnia 29 marca 2017 r., Gimnazjum im Unii Europejskiej w S. zostało włączone z dniem 1 września 2017 roku do Szkoły Podstawowej im. J. R. w S..

Na mocy przepisów ustawy – przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe, ustawodawca uregulował kwestie związane z tworzeniem szkół w nowym ustroju szkolnym poprzez formę przekształcenia obecnie funkcjonujących szkół w szkoły nowego ustroju.

Nie będzie zatem miał zastosowania art. 12 ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 roku (Dz.U z 2017 r. poz. 2097), który w ust 4 pkt 2 stanowi, że z zastrzeżeniem ust 7, należności i zobowiązania likwidowanej gminnej, powiatowej lub wojewódzkiej jednostki budżetowej – przejmuje urząd odpowiedniej jednostki samorządu terytorialnego. Ustęp 7 art. 12 stanowi, że w przypadku o którym mowa w art. 6, organ może również zdecydować o przejęciu należności i zobowiązań likwidowanej jednostki budżetowej przez nowo utworzoną jednostkę.

Przekształcenie szkół funkcjonujących w dotychczasowym ustroju szkolnym w szkoły nowego ustroju szkolnego, dokonywane w oparciu o przepisy szczególne prawa oświatowego, należy traktować na gruncie ustawy o finansach publicznych jako zmianę zakresu działania jednostek budżetowych tj szkół - zmiana zakresu zadań edukacyjnych realizowanych przez szkołę, dostosowując je do nowych zasad działania – zmiana statutu, regulaminu organizacyjnego.

Zatem zakończenie działalności gimnazjum im Unii Europejskiej w S., nie podlega procedurze likwidacji w myśl zapisów ustawy o finansach publicznych (stanowisko Ministerstwa Edukacji Narodowej z dnia 9 stycznia 2018 r. k 900 a.s).

Zobowiązania Gimnazjum im Unii Europejskiej w S. przejęła zatem Szkoła Podstawowa im. J. R., a nie Gmina S..

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Rejonowy wydał prawidłowe rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa.

Sąd I Instancji prawidłowo odrzucił pozew w zakresie roszczenia powódki o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 05.07.2013r w zakresie wymiaru czasu pracy, gdyż tej części sprawa została prawomocnie zakończona wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 04.07.2008r w sprawie o sygn. akt VI P 755/06, w zakresie sposobu ustania stosunku pracy, gdyż w tej części sprawa została prawomocnie zakończona wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 04.07.2008 r. w sprawie o sygn. akt VI P755/06, w zakresie okresów nieskładkowych, gdyż w tej części sprawa została prawomocnie zakończona wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 19 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. akt VI P 1291/09 – zmieniony częściowo wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 października 2012 roku. Zastosowanie miał zatem art. 199 §1 pkt 2 kpc.

Również prawidłowo Sąd I Instancji oddalił roszczenia powódki o sprostowania świadectw pracy w zakresie: podania informacji o wysokości o składnikach wynagrodzenia, uzyskanych kwalifikacjach, pozostawaniu w gotowości do pracy na pełnym etacie z mianowania w okresie od 01.09.2000 r. do 31. (...). oraz od dnia 14.02.2004 r. do 13.02.2005 r. Powódka po otrzymaniu świadectwa pracy nie wystąpiła do pracodawcy o sprostowanie świadectwa w tym zakresie, z takim żądaniem wystąpiła dopiero w pozwie o czym świadczy treść pisma z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. Sąd Okręgowy podziela w całości wywody i rozważania prawne dokonane przez Sąd I instancji.

Prawidłowo także Rejonowy oddalił powództwo w zakresie „sprostowania świadectwa pracy poprzez wykreślenie, iż w okresie od 13.05.2005 r. do 31.12.2005 r. powódka nie świadczyła pracy”, albowiem z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie o sygn. akt VIII P 70/04 która toczyła się przed Sądem Okręgowym wG. wynika, że w wymienionym okresie powódka zaprzestała wykonywania pracy i od tego dnia nie wyrażała gotowości do podjęcia pracy u pozwanego.

Zarzut apelacji dotyczący nierozpoznania istoty sprawy jest nieuzasadniony. Sąd I instancji wbrew zarzutom powódki uwzględnił wszystkie rozstrzygnięcia, które zapadły w sprawach dotyczących powódki, dokonując ich dogłębnej analizy.

Sąd Okręgowy uznał również za zasadne rozstrzygnięcie w zakresie oddalenia roszczeń odszkodowawczych powódki związanych z niewydaniem prawidłowego świadectwa pracy, albowiem powódka nie wykazała w żaden sposób zasadności roszczenia o odszkodowanie. Na pracowniku spoczywa obowiązek udowodnienia, iż wyrządzona została mu szkoda z powodu niewydania świadectwa pracy w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Pracownik powinien także udowodnić, że pomiędzy niewydaniem świadectwa w terminie, wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy a wyrządzoną szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowy. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność wykazania, iż poniosła jakakolwiek szkodę. Zarzuty apelacji w tym zakresie sprowadzają się jedynie do przytoczenia treści obowiązujących przepisów prawa i podania dat wydania powódce świadectw pracy. Natomiast wyłącznie sam fakt niewydania pracownikowi w terminie świadectwa pracy nie przesądza o zasadności roszczeń odszkodowawczych. Sąd Okręgowy podziela w całości rozważania w tym zakresie poczynione przez Sąd I instancji.

Mając na uwadze powyższe, apelacja powódki jako bezzasadna na mocy art. 385 kpc została oddalona.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 §1 i 3 kpc w zw z art. 99 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalona została w oparciu o § 9 ust 1 pkt 3 w zw z § 10 ust 1 pkt 1(120 zł) oraz na podstawie § 2 pkt 5 w zw z § 9 ust 1 pkt 2 w zw z § 10 ust 1 pkt 1 (1.800 zł) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r. poz 1804).

(-) SSR del Magdalena Kimel (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia